

Η εορτή της επανακομιδής του Λειψάνου του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η εορτή της επανακομιδής του σεπτού λειψάνου του οσίου Πατρός Σάββα του Ηγιασμένου εορτάσθηκε από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων το Σάββατο 26 Οκτωβρίου.

Μετά την έκθεση για προσκύνημα στον Ιερό Ναό της Αναστάσεως επί μία εβδομάδα, το ιερό λείψανο επανατοποθετήθηκε στην ομώνυμη Ιερά Μονή, την οποία ο Όσιος ίδρυσε και παραμένει εν αυτή ως θησαυρός και πηγή ενισχύσεως και θεραπειών.

Στο Καθολικό της Ιεράς Μονής του Αγίου Σάββα τελέσθηκε Ιερά **Αγρυπνία**, της οποίας προεξήρξεν ο [Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος](#), συλλειτουργούντων του Γέροντος Σκευοφύλακος Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου **Ιεραπόλεως**

κ. Ισιδώρου, του Γέροντος Αρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου **Κωνσταντίνης** κ. Αριστάρχου, του Ηγουμένου της Γεθσημανής Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου **Ελενουπόλεως** κ. Ιωακείμ, του Πνευματικού της Ιεράς Μονής του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου Αρχιμανδρίτου π. Ευδοκίμου και άλλων Αγιοταφитών Ιερομονάχων, ως του εκπροσώπου της Ιεράς Μονής Χοζεβά Ιερομονάχου π. Χρυσογόνου και Αραβοφώνων Πρεσβυτέρων, του Αρχidiaκόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Πατρικίου, ψαλλόντων του Γραμματέως της Αγίας και Ιεράς Συνόδου Ιεροδιακόνου π. Συμεών δεξιά ελληνιστί και της χορωδίας υπό τον κ. Ηλίαν αριστερά αραβιστί και αθρόων πιστών εκ των κατεχομένων περιοχών της περιοχής Βηθλεέμ.

Στο Κοινωνικό της θείας Λειτουργίας κήρυξε τον θείο λόγο ο Μακαριώτατος, ο οποίος μεταξύ άλλων είπε:

“Σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν τῇ ἐορτίῳ ἐπανακομιδῇ τῶν ἱερῶν καί εὐωδιαζόντων λειψάνων τοῦ θεοφόρου καί ἡγιασμένου Σάββα ἐορτάζομεν κατ’ οὐσίαν τήν νέαν ἡμῶν ζωὴν ἐν Χριστῷ διὰ τῆς ἀναγεννήσεως. Τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐν Χριστῷ τῷ ἀναστάντι [Θεῷ] ἀναγεννήσεως ἡμῶν εἶναι ἡ ζῶσα ἐλπίδα, ἡ ὁποία εἶναι αἰωνία καί ἄφθαρτος. “Εὐλογητός ὁ Θεός καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τό πολύ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι’ ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καί ἀμίαντον καί ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς”, (Α΄ Πέτρ. 1, 3-4), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Τῆς κληρονομίας ταύτης τῆς ἀφθάρτου καί τετηρημένης ἐν οὐρανοῖς κληρονόμος ἐγένετο καί ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας. Τήν κληρονομίαν δέ ταύτην χορηγεῖ ὁ Θεός εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους “ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν” (Πράξ. 20,32), “ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις”, (Ἐφεσ. 1,18), “σὰρξ καί αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, οὐδέ ἡ φθορά τήν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ”, (Α΄ Κορ. 15,50), λέγει ὁ σοφός Παῦλος. Καί τοῦτο διότι ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀναγέννησις, τοὔτέστιν ἡ μεταμόρφωσις ἡμῶν συμφώνως μέ τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “Καί καθὼς ἐφορέσαμεν τήν εἰκόνα τοῦ χοῖκου, φορέσομεν καί τήν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου”, (Α΄ Κορ. 15, 49).

Ἡ ἀπώλεια τῆς ἐν ἡμῖν θείας εἰκόνης εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν φθοράν τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ. Ὄταν ὅμως ἐνδυθῶμεν τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τότε ἀποκαθίσταται ἐντὸς ἡμῶν ἡ θεία εἰκών. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καλούμεθα καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὑπὸ τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ θεοφόρου καὶ ἡγιασμένου διὰ στόματος τοῦ θεηγόρου Παύλου λέγοντος: “Ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας”, (Ἐφεσ. 4, 24). Ἀμήν· ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά””.

Παρακάτω το δελτίο Τύπου:

Τό Σάββατον, 13ην/26ην Ὀκτωβρίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτή τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ σεπτοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἀναμνησκεται ὅτι μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τὴν συνάντησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθναγόρου μετὰ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ ΣΤ΄ εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ τὴν ἔναρξιν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων

έζητησε παρά τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τό λείψανον τοῦ Ἀγίου Σάββα, τό ὁποῖον εἶχον μεταφέρει οἱ Σταυροφόροι εἰς Βενετίαν, ὅπερ καί ἐδόθη πάλιν εἰς τό Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον καί μετηνέχθη εἰς Ἱερουσαλήμ τήν 13ην /26ην Νοεμβρίου τοῦ 1965.

Μετά τήν ἔκθεσιν διά προσκύνησιν εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἐπί μίαν ἐβδομάδα, τό ἱερόν λείψανον ἐπανατοποθετήθη εἰς τήν Ἱεράν Μονήν, τήν ὁποίαν ὁ Ὅσιος ἱδρυσε καί παραμένει ἐν αὐτῇ ὡς θησαυρός καί πηγή ἐνισχύσεως καί θεραπειῶν διά τούς ἀσκουμένους ἐν αὐτῇ καί τούς προσκυνητάς αὐτῆς.

Διά τό ἱστορικόν καί λίαν σημαντικόν γεγονός τοῦτο ἔλαβε χώραν εἰς τό Καθολικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Σάββα ἀγρυπνία, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Ἡγουμένου τῆς Γεθσημανῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου καί ἄλλων Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ Ἱερομονάχου π. Χρυσογόνου καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Πατρικίου, ψαλλόντων τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν δεξιὰ ἑλληνιστί καί τῆς χορωδίας ὑπό τόν κ. Ἡλίαν ἀριστερά ἀραβιστί καί ἀθρόων πιστῶν ἐκ τῶν κατεχομένων περιοχῶν τῆς περιοχῆς Βηθλεέμ.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

“Ἐξελεγχάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν· ὅτι ἔλεος καί ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος ὁ Θεός, χάριν καί δόξαν δώσει·”, (Ψαλμ. 83, 11-12), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Εὐλογητός ὁ Θεός καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Λαύρᾳ τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἐπανακομιδὴν τοῦ ἀφθάρτου σκηνώματος αὐτοῦ ἐκ Βενετίας το ἔτος 1965, ταῖς ἐνεργείαις τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου ἡμῶν Πατριάρχου Βενεδίκτου.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ πόθος πρὸς τήν εὐσέβειαν τοῦ παιδός Σάββα, ὥστε ὠδήγησεν τούς πόδας αὐτοῦ εἰς τούς τόπους ὅπου ἔστησαν οἱ πόδες τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἡ παρά τούς πόδας τῶν μεγάλων ἀσκητῶν καί ἀναχωρητῶν τῆς ἐρήμου τῆς Ἰουδαίας καί τοῦ Ἰορδάνου, Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου, Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου

καί Θεοκτίστου τοῦ Ὁσίου μαθητεία τοῦ Πατρός ἡμῶν Σάββα κατέστησαν αὐτόν καθηγητὴν τοῦ ἀναχωρητικοῦ βίου καί πολιστήν τῆς ἐρήμου.

Τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ ἔγκριτος βιογράφος τοῦ Ὁσίου Σάββα Κύριλλος ὁ Σκυθοπολίτης λέγων: “Ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καί οὐράνιος ἄνθρωπος, Σάββας ὁ σοφός καί ἐπιστήμων διδάσκαλος, ὁ τῆς Ὁρθοδοξίας συνήγορος καί τῆς κακοδοξίας κατήγορος, ὁ πιστός καί φρόνιμος οἰκονόμος ἀναδειχθείς, ὁ τὰ θεῖα τάλαντα πολυπλασιάσας, ὁ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐνδυσάμενος εὐδοκία τε Θεοῦ καί Πατρός καί συνεργείᾳ τοῦ Χριστοῦ καί ἐμπνεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔρημον πολίσας τῷ πλήθει τῶν μοναχῶν, ἑπτὰ μοναστήρια περιβόητα συνεστήσατο ἐν Παλαιστίνῃ”.

Ὅντως, ὁ σοφός Σάββας ἀνεδείχθη ἐπίγειος ἄγγελος καί οὐράνιος ἄνθρωπος τῆς Ὁρθοδοξίας συνήγορος καί τῆς κακοδοξίας κατήγορος· διό καί ἐγένετο ὑποτύπωσις τῆς κλίμακος τῶν ἀρετῶν, τοῦτέστιν τοῦ τρόπου καί τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὴν θεοπτίαν, τὴν θεωρίαν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀποτυποῦται καί ἀπεικονίζεται εἰς τό πρό ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον σκῆνωμα αὐτοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἐξ ὕψους θεία δύναμις, ἡ πληρώσασα τὴν καρδίαν τοῦ Πατρός ἡμῶν Σάββα κατέστησεν αὐτόν, ὡς ἄλλοτε ποτέ τόν θεῖον Παῦλον, τύπον καί παράδειγμα εἰς τοὺς ἀσκουμένους μοναχοὺς, τοὺς διακαῶς ποθοῦντας κληρονομῆσαι τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Τὴν πνευματικὴν ταύτην κατάστασιν, τὴν ἀγιότητα καὶ ἀγιосύνην δηλονότι, μαρτυρεῖ καὶ καταγγέλλει τὸ ἱερόν καὶ ἄφθαρτον λείψανον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα. Διό καὶ ὁ θεσπέσιος Παῦλος λέγει: Ὁ Θεὸς παιδαγωγεῖ ἡμᾶς “ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος Αὐτοῦ. Πᾶσα δέ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρόν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης, ὕστερον δέ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι’ αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης...” (Ἑβρ. 12, 10- 11), “Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων καὶ τὸν ἀγιασμόν, οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον”, (Ἑβρ. 12,14).

Καθίσταται σαφές ὅτι ὁ σκοπός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπει ἡ παιδεία τοῦ Κυρίου καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ τῶν μοναχῶν ἀσκητικὴ παιδεία εἶναι ἡ συμμετοχὴ αὐτῶν τῆς ἀγιότητος, διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνεται ὁ ἀγιασμός, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νὰ καταντήσῃ κανεὶς εἰς τὴν θεοπτίαν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἀγιασμόν οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον”, (Ἑβρ. 12, 14).

Σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν τῇ ἐορτίῳ ἐπανακομιδῇ τῶν ἱερῶν καὶ εὐωδιαζόντων λειψάνων τοῦ θεοφόρου καὶ ἡγιασμένου Σάββα ἐορτάζομεν κατ’ οὐσίαν τὴν νέαν ἡμῶν ζωὴν ἐν Χριστῷ διὰ τῆς ἀναγεννήσεως. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐν Χριστῷ τῷ ἀναστάντι [Θεῷ] ἀναγεννήσεως ἡμῶν εἶναι ἡ ζῶσα ἐλπίδα, ἡ ὁποία

εἶναι αἰωνία καί ἄφθαρτος. “Εὐλογητός ὁ Θεός καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τό πολύ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι’ ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καί ἀμίαντον καί ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς”, (Α΄ Πέτρ. 1, 3-4), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Τῆς κληρονομίας ταύτης τῆς ἀφθάρτου καί τετηρημένης ἐν οὐρανοῖς κληρονόμος ἐγένετο καί ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας. Τήν κληρονομίαν δέ ταύτην χορηγεῖ ὁ Θεός εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους “ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν” (Πράξ. 20,32), “ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις”, (Ἐφεσ. 1,18), “σάρξ καί αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύνανται, οὐδέ ἡ φθορά τήν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ”, (Α΄ Κορ. 15,50), λέγει ὁ σοφός Παῦλος. Καί τοῦτο διότι ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀναγέννησις, τοὔτέστιν ἡ μεταμόρφωσις ἡμῶν συμφώνως μέ τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “Καί καθὼς ἐφορέσαμεν τήν εἰκόνα τοῦ χοῖκου, φορέσομεν καί τήν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου”, (Α΄ Κορ. 15, 49).

Ἡ ἀπώλεια τῆς ἐν ἡμῖν θείας εἰκόνης εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἁμαρτίαν καί τήν φθοράν τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ. Ὅταν ὅμως ἐνδυθῶμεν τόν καινόν ἄνθρωπον, τότε ἀποκαθίσταται ἐντός ἡμῶν ἡ θεία εἰκὼν. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὑπὸ τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ θεοφόρου καί ἡγιασμένου διὰ στόματος τοῦ θεηγόρου Παύλου λέγοντος: “Ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον, τόν κατὰ Θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας”, (Ἐφεσ. 4, 24). Ἀμήν· ἔτη πολλά καί εἰρηνικά”.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας παρετέθη μοναστηριακὴ τράπεζα.

Δεχόμενος τὰς εὐχὰς τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων καί εὐλογῶν αὐτούς ὁ Μακαριώτατος διερχόμενος κατὰ τό ἔθος καί ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου ἐπέστρεψεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

